

R E G N B U E N

=====

Litt solskinn og regn i små byger,
og regnbuen viser sin prakt.
Når sol gjennom regndråper smyger,
får buen sin flotteste drakt.

La fargene stråle i buen.
La sollyset brune ditt kinn.
Slipp sol gjennom ruten i stuen.
Slipp himmelens lys i ditt sinn.

La regnbuen stråle og skinne.
Den er som en halvferdig krans.
Men du har en regnbuehinne -
en Iris med spekterets glans.

I tårer må sollyset spaltes,
om buen skal glede ditt sinn.
De blankeste tårer må saltes,
om de skal gi regnbuens skinn.

Men regnbuens synlige spekter
er himmelens eget symbol,
som vitner for tider og slekter
om nådens velsignede sol.

På regnbuens bro går min tanke
til himmelens vennlige port.
I spenning mitt hjerte kan banke,
og da løper tanken litt fort.

Olaf Wiik

Vinterkveldens lyspunkt

=====

Jeg husker vel skumringens deilige timer,
når arbeidets plikter var lykkelig endt,
og solen tok avskjed i blekrøde strimer,
mens stjernenes lykker på himlen ble tent.
Jeg husker at mor hentet lys som hun tente.
Det skinte i stuen med eventyr-glans.
Den levende flammen som flagret og brente,
ga morsomme blider av skyggenes dans.

Jeg husker vår hjemlige hyggestund nøye.
Vi hørte i undring om eventyrslott.
En fryd var det både for hjerte og øye.
Vi lyttet, og øyet ble speilblankt og vått.
Det ensomme lyset i staken var ringe,
for mor hadde støpt det av talg og litt tråd.
Men talglyset tindret og bar på sin vinge
en lykkelig stemning som mante til dåd.

Jeg husker at lyset som brente så stille,
fortærte seg selv, mens det gjorde sin plikt.
Dets kall var å la sine lysstråler spille.
Det gjorde sin viktige plikt uten svikt.
Av skumringens levende lys fikk jeg lære:
I mørket har vi fått et lysende kall.
Som levende, skinnende lys skal vi være.
Det trenges i verden små lys uten tall.

Olaf Wiik

Vin og mus og kattepus.

En liten kvikkas av en museunge
fikk barske værår og ble stor og kjekk.
Han kunne pistre mellom tann og tunge
og gnage huller ved hver liten sprekke.
Han tenkte: "Når det blir sne og frost,
da må jeg finne hus og sikringskost."

Om høsten fant han veien til en kjeller
i skapet stod det ost og syltetøy.
Det fantes ingen fæle musefeller
så "kvikkas" syntes alt var bare gøy.
Han sa: "Jeg er vel nok en heldig gris,
i vinter skal jeg bo på folkevis."

Ja tro det eller ei, han fant et anker,
som luktet vin, og tappen var litt lekk.
"Jo, her er råd for tunge, triste tanker,
her kan jeg drikke vin som av en bekk."
Men katten - hadde nok et åpent blikk
for vesle "Kvikkas" hvor han stod og gikk.

Mens "Kvikkas" drakk, steg mot og krefter veldig
"Nå kan du komme, stygge, sinte katt -
Får du beholde livet, er du heldig !
Jeg slår deg helseløs i denne natt!
Nå skal jeg leve flott i sus og dus,
og jeg er ikke redd for ekle pus.

Da reiste katten bust og freste gnister,
så slo den kloen i den vesle mus,
som ynket seg med redde pip og pister.
Slik går det mus som kjekker seg i rus.
Men katten syntes musen var litt frekk,
den manglet både kløkt og katteskrekk.

O.W

Ved et rede

Hos oss har støren bygd seg rede -
et fattig bo av fjær og strå,
i Mars-april er den til stede
og pynter på sin lille vrå.

Den ligger lunt oppunder hellen
på taket av vårt hus mot vest.
Der varmer solen godt om kvelden,
og da især har støren fest.

Og solen gyller størenes vinge
i farger av metallisk glans.
I fryd den lar sin tone klinge
og svinger flott sin sorte svans.

Så ofte ser jeg to små stører,
som flyr og flakser dagen lang.
det bruser lett i bløte fjærer
fra veien hjem fra skog og mark.

I redet er det fire unger,
som alle gaper opp i flokk.
De lider av den store hunger
og synes aldri å få nok.

Jeg sto og så på størenes unger,
som gapte vidt og skrek i kor.
Jeg så de lyserøde tunger -
og husket på et alvorsord.

Til dem som himlen burde hylle,
lød Herrens vise råd en gang:
"Lukk munnen opp - jeg vil den fylle
med honning og med frydesang." +

Små fugleunger kan oss lære
å åpne sinn og hjerte rett,
så himlens manna kan oss nære
av himmelbrød blir sjelen mett.

Med rike gaver Gud står rede,
men vi har ofte lukket munn.
Vår fattigdom og trang her nede
er selvforskyldt og uten grunn.

O.W.

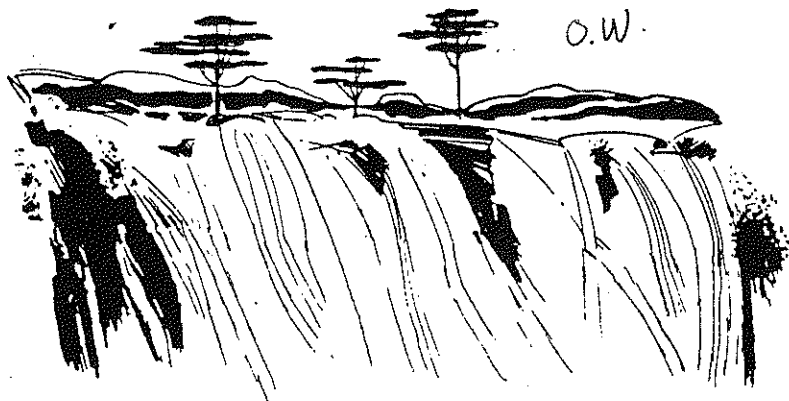
Spar ikke på vannet

=====

Jeg husker en rislende kilde
med kjølig, forfriskende vann.
Den speilte så vakkert et bilde
av alle som fylte sitt spann.
Dens vann er fremdeles å finne.
Det strømmer i rik overflod.
Til oss rekker helsens gudinne
en drikk som kan rense vårt blod.

Den drikk som Hygea har blandet,
er sunnest og friskest og best.
Den lesker som ingenting annet,
især ved en hyggelig fest.
Drikk vann og hold tankene klare.
Godt vann er en god medisin.
Drikk dypt - det har slett ingen fare.
Din tørst krever vann - ikke vin.

Friskt vann skaper ikke promille.
Med vann kan du kjøre helt trygt,
og saft smaker slett ikke ille.
Rent vann gjør deg fri for din frykt.
Det skjerper og klarer fornuften.
Bruk vett og forstand og drikk vann!
Det renses i solen og luften.
Drikk vann og vær ærlig og sann.

Røde jordbær på silkestrå.

En liten pike med brune lokker
gikk langsmed bekken og plukket bær,
hun hadde tresko og røde sokker,
hun visste ikke at jeg var der.

Hun plukket jordbær blant gress og mose,
de lyste rødt i den brune hånd.
Hun lignet riktig en alperose -
i blomsterkjole med silkebånd.

Hun fylte kurven med bær til randen
og nappet strå som hun kunne nå.
Hun satte seg på en sten i sanden,
og tredde jordbær på silkestrå.

Av bær og strå laget hun et smykke,
et perlekjede i gult og rødt,
og hennes ansikt var sol og lykke
så glad en hulder har ingen møtt.

Forsiktig hengte hun perlekransen
av røde jordbær omkring sin hals.
Så sprang hun lettvent nedover Skansen.
Hun danset visstnok en sommervals.

Blandt bær og blomster kan lykken finnes -
den enkle sannhet kan jeg forstå.
Den glade piken med takk jeg minnes -
og hennes jordbær på gule strå.

Den lærdom skal jeg nok ikke glemme -
hun ga meg noe å tenke på.
De glade minner, dem skal man gjemme
som røde jordbær på silkestrå.

Det er så lett å såre
med tankeløs kritikk.
Det felles mang en tåre
ved skjenn og nålestikk.
Men hvorfor bruke stokken,
når du har gåsefjær?
Syng heller "huldrelokken",
så får du gjenklang her.

Visst kan du gi en rose.
Legg riset bak et speil.
Vær varsom med din skose.
Du tar kan hende feil. -
Men bjerkeriset dufter,
og det er friskt og sunt.
Det renser stueluften.
Du bør visst ha en bunt.

Det er så lett å klandre.
Vi finner feil og brist.
Ja, aller helst hos andre.
Det ser vi først og sist.
Så finner vi frem riset -
i sær i slett humor.
Det går på gamle-viset -
litt sint, litt rød-kulor.

Nei, la nå riset vente -
en "sinnatagg" får stress.
Ja, skam får den som skjente.
Han er visst lite tess.
Jo, fred er nok det beste,
så lenge nesten vil.
Det mener nok de fleste.
Vi sier lykke til.

Litt ros er godt for alle.
og det gir godt humor.
Det fjerner stress og galle,
så blir du blid som smør.
Oppmuntring kan vi trenge.
Litt motgang nu og da.
En liten lærepenge
kan også være bra.

R E G N B U E N

=====

Litt solskinn og regn i små byger,
og regnbuen viser sin prakt.
Når sol gjennom regndråper smyger,
får buen sin flotteste drakt.

La fargene stråle i buen.
La sollyset brune ditt kinn.
Slipp sol gjennom ruten i stuen.
Slipp himmelens lys i ditt sinn.

La regnbuen stråle og skinne.
Den er som en halvferdig krans.
Men du har en regnbuehinne -
en Iris med spekterets glans.

I tårer må sollyset spaltes,
om buen skal glede ditt sinn.
De blankeste tårer må saltes,
om de skal gi regnbuens skinn.

Men regnbuens synlige spekter
er himmelens eget symbol,
som vitner for tider og slekter
om nådens velsignede sol.

På regnbuens bro går min tanke
til himmelens vennlige port.
I spenning mitt hjerte kan banke,
og da løper tanken litt fort.

Olaf Wiik

Ren som den hviteste sne.

Dalende snefnugg i form av krystaller,
blendende hvite som liljekonvaller,
hvirvler som skyer av letteste dun,
samler seg tett over bakker og tun,
legger sin reneste dun over marken,
skjuler det blekgule løvet i parken.

Seilende snefnugg fra himmelens haller,
myldrer i luften, mens stille de faller
skjuler det stygge og pynter hver kvist,
lyser i mørket som før var så trist,
verner om blomstenes knopper og røtter,
luner og varmer om buskenes føtter.

Dansende snefnugg i muntre kaskader,
fyker som agner fra himmelens lader,
legger seg mykt over åser og li,
jevner ut bakker for ungdom på ski,
drysser i mengde på stier og veier -
glimrende føre for knirkende meier.

Yrende snefnugg som synes så lite,
fyller hver kløft med det skinnende hvite,
skaper som kunstner av stubber og gren
vakre figurer som hvitt porselen.
Sneens krystaller i måneskinn funkler -
blendende skjønnhet som perler fordunkler.

Sol over fjellenes snedekte tinder
gløder i gullglans, mens dagen forsvinner.
Ujevne spor etter staver og ski
vitner om folk som i hast gikk forbi.
Snoen er flittig, mens snefonner dekker
skjemmende knauser med røtter og sprekker.

Skjønnhet og ynde kan sneen forene -
den er symbol på det reneste rene.
Synder så røde som purpur å se -
kan ved Guds nåde bli hvite som sne.
Nyfallen sne ligner nåden som dekker
synderes liv med de skjemmende flekker.

En prestemann var trett og sliten.
Han trengte sårt en liten hvil.
Den blide fruen — stakkars liten!
Hun var nok «stresset» — uten tvil.

Men Ole, som har høns og haner,
han sa til dem og smilte blidt:
«Jeg har jo rom i lange baner,
kom hjem til meg og Anne-Britt.»

De fikk en lys og vennlig stue
med utsikt over fjord og fjell.
Det var et herlig syn å skue
især i solnedgang hver kveld.

Mon alle har en yndlingstone?
Det hadde altså denne prest.
Han sang den ofte for sine kone,
det var den sang hun likte best.

«Ja, den som sover, synder ikke,»
sa presten trett og sovnet bratt.
Og klokken lot han bare tikke,
han glemte visst å si «godnatt».

Ved høylys dag de våknet begge.
De hørte prestens yndlingssang!
De måtte riktig le og knegge,
og stemmen sang med vakker klang.

Jo, sangen kom fra kjøkkenkræen,
fra busets frue, Anne-Britt.
Hun varmet opp i hjertevræn,
så prestefruen snufset litt.

Ved frokostbordet takket presten
for sangens varme, rike trøst.
«Vi var jo helt på gråten — nesten,»
sa presten med beveget røst.

«Jo, Anne-Britt har klangfull
stemme,
hun synger glad hver morgen gry,
og sangen kan jeg aldri glemme.
Den hører med til vår meny.»

For «Britten» bruker den som klokke
hver gang når hun skal koke egg.
«Hun er en sjelden dyktig kokke,»
sa Ole mens hun strøk sitt skjegg.

«Hun synger første vers — og siste
til bløtkokt egg, i langsom takt.
Men egg til fin salat og niste,
de trenger tre — det har hun sagt.»

Da måtte presten le og flire:
«Jeg trodde jo du sang for meg!
Det er den flotteste satire
som jeg har møtt på livet vei.»

Jo, gjestene fikk glade dager,
som «tvende plommer i et egg».
De streifet om i skog og hager
og slikket sol i stuevegg.

En flokk av høner sparket flittig
blant nesler, løvetann og gress.
Det hele var jo nesten vittig,
for ingen viste tegn til stress.

Til avskjed skulle presten tale
til Ole og til Anne-Britt —
Da satte hanen i å gale,
og så ble ordet atter fritt.

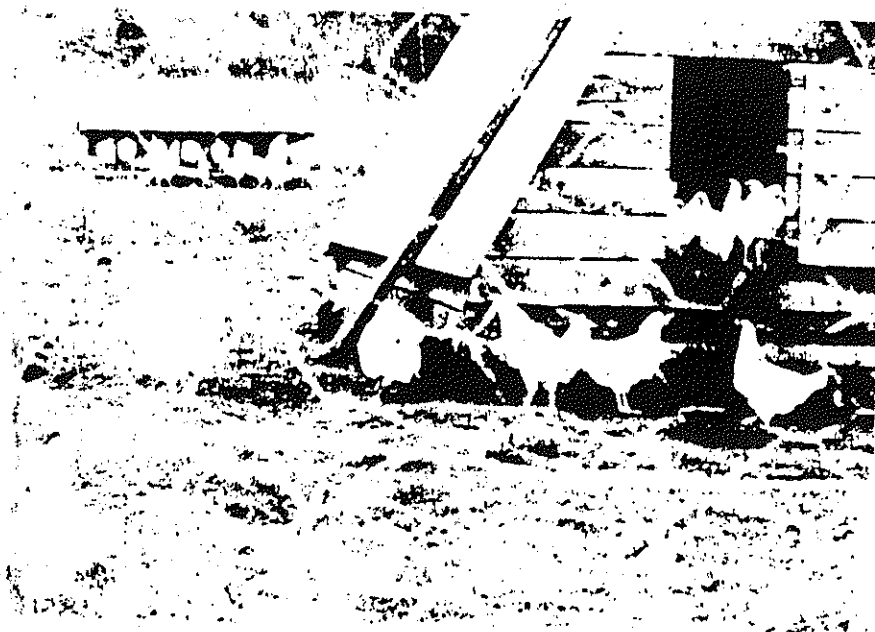
Men prestefruen sa med varme:
«Her ser vi høner frank og fri:
Mitt sinn blir fylt med gru og harme
når jeg ser «høne-industri».

Ja, synd og skam det er å lage
en eggfabrikk på nettingbunn.
Nei, tupper skal ha egen hage
i sol og lys på gressgrodd grunn!

Gid alle egg ble lagt i reder
av hønefjør med halm og rusk,
og gjemt på hemmelige steder
og uten bur med fant og fusk.

Gid alle søte kyllingnøster
fikk boltre seg med hønemor,
for hun er deres venn og trøster.
Da ble det sikkert fred på jord!

O. W.

Løvfall.

Stormen bøyer trær og busker,
suser mellom gren og kvist.
Vilt i høstens løv den rusker,
skogens hall blir mørk og trist.

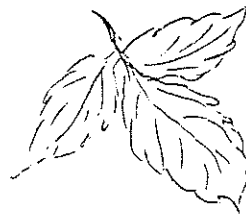
Bleke blad i blesten skjelver,
rykkes løs og kastes ned.
Bærsk og grå seg himlen hvelver
truende som var den vred.

Gult og gustent løvverk rasler,
hvirvles rundt i dødens dans.
Rastløs dyr og fugler tasler,
vemod fyller sinn og sans.

Stille sukk mot himlen stiger,
skjemt og flengt er høstens drakt.
Alle livets krefter higer
mot en vår med evig prakt.

Høstens løvfall stille minner
meg om livets korte frist.
hurtig vår og sommer svinner,
frosten knebler livets gnist.

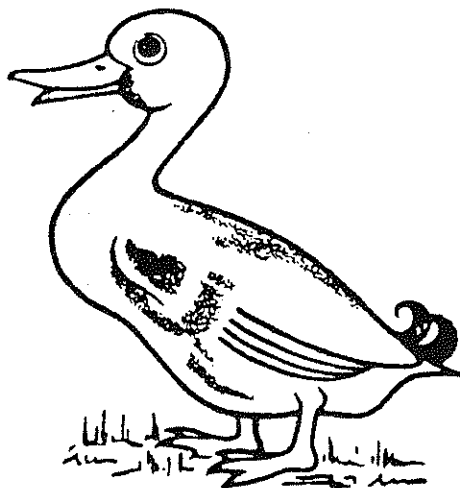
Løvets fall gir håpet vinger,
det er første tegn på vår.
Nye knopper fram seg tvinger
og om sol og sommer s-år.

Vårt sommerdikt

Litt nabo-krangel

Av Olaf Wliik

Vi visste at Lise og Mette var granner,
og hjertevenninner, det var de jo stott.
Men plutselig ble de som rene tyranner,
de så på hverandre, og så bare rødt.
En stokkand som Lise beskyttet med varme,
var årsak til Mettes forbitrede harme.

Om anden begynte de altså å krangle.
De fektet til tider, så fjærene fok.
De sa også ting som de siden fikk angre,
og det var så visst ingen hyggelig spøk.
Når stokkanden krøp gjennom gjerdet til Mette,
da ble det rabalder med fnysende trette.

I hagen til Mette var jordbær og nepe,
og ofte kom anden og spiste seg mett.
«Den røveren kommer jeg snart til å drepe,»
sa Mette, som var både hissig og trett.
Så fanget hun anden og slapp den i sekken.
I måneskinns-natten gikk Mette til bekken.

Så kastet hun sekken med anden i dypet.
Det siste hun hørte, var andens «kvak-kvak».
«Ja, nå er jeg kvitt dette plagsomme kryptet,»
sa Mette, men hjertet sa tydelig «akk»!
Da Mette betraktet sitt ansikt i speilet,
sa øynene klart: «Det er du som har feilet!»

Fra vinduet fulgte hun Lise som lette
i hagen, og lokket på stokkanden sin.
Hun ante helt sikkert en hevnakt fra Mette.
«Kan hende har heksen gitt anden stryknin.»
Mens Lise ble rødsprengt ved tanken på hekser,
ble Mette forskrekket av angstens komplekser.

De fordums venninner fikk plutselig nerver,
med søvnløse netter og trykkende stress.
Men angsten er gledens og helsens forderver.
Komplekser er alltid en plagsom prosess.
De hissig granner gråt modige tårer.
De innrømmet begge: «Vi er bare dårer».

De solmodne jordbær stod fristende røde.
En lykkelig Mette fikk kurven sin full.
Til Lise hun gikk for å sone sin brøde,
og gaven ble mottatt som var den av gull.
De klemte hverandre, og så ble de venner.
Nevrose og stress er det ingen som kjenner.

En kveld kom en vaggende and hjem fra bekken.
Den snadret og skravlet og hilste galant.
Den hadde nok rispet en revne i sekken.
Den blunket til Lise og plapret: «Vi vant!»
Skjønt hullet i gjerdet ble lappet forsvarlig,
var anden helt vettskremt av Mette — skinnbarlig.

Jo, Lise og Mette fikk lært av erfaring:
Det er litt besværlig å drukne en and.
Den svømmer og dykker og er nok en raring,
som kommer uventet igjen dann og vann.
Det gjelder å mestre de frynsete nerver,
og samtidig spare på helsens reserver.

Det snodige er jo at små bagateller
kan nøre opp flammende, glødende hat.
Ja, venner og kjenninger skjeller og smeller,
og tunger og nerver kan løpe grassat.
For sunnhetens skyld må vi lære å glemme.
For hustrødens skyld må vi tungene temme.

Nina Elisabeth

=====

Vesle Nina - solskinnssjente!
Du satt trygt på Mormors fangr.
Alle andre ting fikk vente,
når du pludret, lo og sang.

Klart, du likte helst å sitte
lunt i Mormors kosekrok.
Du og Mormor kunne titte
timevis i samme bok.

Mormor lære deg å stove.
Du ble snart en lesehest.
Så kom du i barnehave.
Det var bare lek og fest.

Vi gikk tur i Torsen-parken
mellom geiter, hest og kyr.
Det var som i Noas-arken -
fullt av allslags rare dyr.

Kan du huske badedammen,
når du plasket uten klær?
Du og Mormor lekte sammen,
og du plukket måkefjer.

Du fikk ri på gamle Trulte.
Da var du så glad og kry.
Hesten kunne gå og dulte,
mens du sang i villen sky.

En gang fikk du ri på "Tryggen".
Men det gjør du neppe mer.
Den var vill og slem, den styggen.
Huff! Det var en viktig-Per.

Gjess og ender! Stort rabalder!
når du kom med bröd og gryn.
Lurveleven! Fugleskvalder!
Jo, det var et morsomt syn.

Tiden gikk som dugg for solen. -
leksepugg og gymnastikk.
Men du likte deg på skolen,
og du lo av grammatikk.

Far og mor kan si med rette:
"Nina er en rosenknopp."
Samme sier søster Nette,
mens hun gjør en ny spillopp.

O. Wik

Høstens koloritt.

Sin bløte pensel høsten svinger
med friske stenk av varm kulør,
Den stryker lett med øvet finger
sin fargeprakt i år som før.

Det er en kunstner uten like
i fargespillets symfoni,
Dens verk står høyt i kunstens rike
som verdens beste maleri.

Den inspirerer kunstens muser
til dikt og drøm og fantasi.
Den åpner stadig sinnets sluser
for stemninger og trylleri.

Beveget av sitt kunstnerlune
den finner i sitt fargeskrin
det vakre røde, gygne brune
vi ser i asp og lønn og vin.

Vi ser dens verk på eplets kinner
i nypens frukt og bærets glød.
Men alvorfullt den også minner
om vinter, kulde, frost og død.

Vi ser at blomster visner, falmer
Vi selv går raskt mot livets høst.
Vi hører vemodsfulle salmer,
som minner oss med varsom røst.

Vi ser på himlens morgenrøde
og tyder tegn på vind og vær.
Vi ser på markens modne grøde,
og vet at vinteren er nær.

O. Wilde

Hvite sommerfugl

=====

Å, sommerfugl med hvite vinger,
du har en ren og plettfri drakt.
Du er et gledesbud som bringer
et glimt av paradisets prakt.

På hvite vinger lett du svever.
Du flagrer mellom gress og strå.
Blant blomster lykkelig du lever,
og svinger deg mot himlen blå.

Hvor er du kommet fra, du skjønne,
som svermer i det høye gress?
Tenk hvite vinger i det grønne!
Du går til hverdags i hvit dress.

Du var en gang en rynket larve,
som kröp omkring på korte ben.
Du hadde gressets grønne farve,
var vingelös og lite pen.

Din grønne kropp ble lagt til hvile.
I puppens hylster sov du hen.
Om spor av liv man kunne tvile.
Men se, du fikk jo liv igjen!

Av din erfaring kan jeg lære:
Det finnes liv i bedre kår.
Den störste lykke må det være
å våkne opp til liv og vår.

Du fikk nytt liv i full forvandling.
Det minner om et större giv:
En vårdag griper Gud til handling,
og döde vekkes opp til liv.

Hveteåkeren

=====

Den solgylne åkeren bölger
for lekende vindböyers jag,
mens sövnige dønninger følger
hverandre i vuggende drag.

De fullmodne aksene bøyer
seg tankefullt, ydmykt mot jord.
De tomme seg strekker og tøyer,
for agner er lette som ord.

Et såkorn i åkeren faller.
Det ofrer seg selv og det dør.
Men spirende livskrefter kaller,
og livet blir større enn før.

Det himmelske såkorn som döde,
ble livets velsignede bröd,
og det er den eneste gröde
som redder fr a hungerens nöd.

Vår frelser sitt hode lot böye,
til jorden på Golgatas tre.
Vår frelse han hadde for öye.
I ydmykhet lot han det skje.

Olaf Wiik

Fire kunstnere

Fire kunstnere med verdensry
går med pensel over land og by,
de gjør verden ny med frisk kulør,
vakre ting de skaper nå som før.

Grønne farger liker våren best,
bjerken pynter seg til sankt-hans-fest,
gåsunger grå med dun og fjær
sitter tett på pil og seljetrær.

Våren med sin pensel gul og grønn,
stryker over hassel, osp og lønn,
Livet våkner, er av fryd og kraft
gren og kvist blir fylt med livets saft.

Sommeren har fargeglad palett,
den kan male blomster i bukkett,
Underskjønn er engens blomsterprakt
alle hjerter tar den i sin makt.

Sommeren har også tryllestav,
se dens kunst når sol går ned i hav,
Se på klokker blå ved sti og vei
se på markens små forglem-meg-ei.

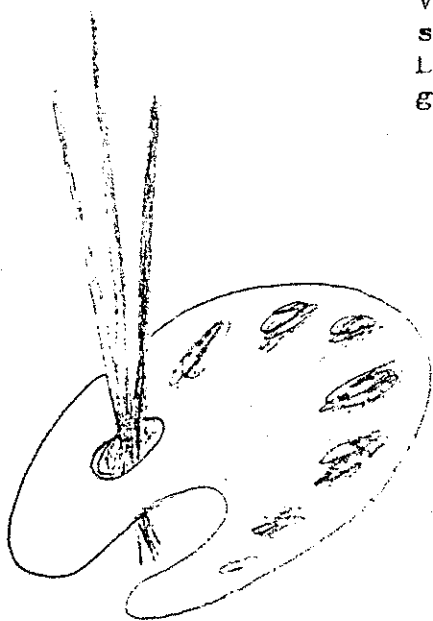
Høsten har et herlig fargeskrin
purpurrødt og gull i blanding fin
stryker den på løv og lyng og bær -
og de røde nypene især.

Høsten maler glød på eplets kinn
rognebåret rødmer i sitt skinn
gyllent løv blir strødd på mark og sti
snart er fargespilletts tid forbi.

Vinteren vil male sort og hvitt,
den er sparsom med sin koloritt,
men den hvite sne i vintersol
er all renhets skjønneste symbol.

Vinteren kan tegne snekrystall
skjønne isfigurer uten tall,
Vinternatt med måneskinn og sne
finnes noe vakrere enn det ?

Men så lenge denne verden står,
skal den males sommer, høst og vår,
snekrystallers blink i frostens spor
veksle skal med gress og blomsterflor.

Far råder gutten til å bli lærer
=====

Hei Guttemann! La oss se hva du kan!
Det er på tide du blir voksen mann:
Gromgutten vår skal bli dyktig og stor.
Nå skal han slippe sin mors forkle-snor.
Knebukser passer mens gutter er små.
Du skal ha bukser så lange som så!
Her er din ransel med A-B-C-bok.
Kunnskap er makt, og av den blir man klok.
Grublende sitter du pent på din benk.
Vekk fantasien! Bruk hjernen og tenk!

Husk visse årstall og tysk grammatikk.
Bruk alle evner og anlegg du fikk.
Let etter visdommens kilde og brønn.
Finner du dem, får du finne-lønn.
Gode eksamener, lystig humør!
Da får du stilling i nord og i sør!
Flaks! Du blir lektor og flink "pedagurk".
Guttene erter og kaller deg "Purk"!
Pensum med prøver og repetisjon -
kaller fram tretthetens slemme demon.

Innsikt i vitenskap, kunst og kultur -
krever studering og flittig dressur.
Folkelig sjarm har du råd til å ha.
Sleivet oppførsel er slett ikke bra.
Helst bør du være en god kamerat.
Da får du gjerne et godt resultat.
Mange slags verv må en lærer jo ha.
Avkobling kan være gagnlig og bra.
Husk så at byrden kan bli deg for tung!
Slikt tar på helsen - selv om du er ung.

Så får du nerver og dårlig humør.
Pulsen og hjertet slår ikke som før.
Søvnløse netter gir mange slags svikt.
Mindre problemer kan lett bli konflikt.
Vel - langt om lenge blir du pensjonist.
Da må du være en flink optimist.
Festlige drømmer du hadde som gutt - - -
dem kan du leke med nå - uavbrutt.

- - -
Plutselig for gutten opp med et kremt!
"Takk Far! Det er visse ting du har glemt!
Det du fortalte, har gjort meg helt skremt!
Jeg reiser til sjøs! Det tror jeg bestemt!
Din skolerapport er slett ingen skjemt!
Å være lærer - det nå være slent. - - -
Jeg elsker havet med bølger og bris.
Lykken, den finner jeg naturligvis! - - -
Jeg blir kaptein eller helst maskinist.
Skolen blir fri en lærer som er trist.

Olaf Wiik

Et vårens under

=====

I vinter stod jeg ved en knudret bjerk.
Dens krone, full av sne, mot bakken lutet.
En knekket gren bar bud om stormens verk.
Det hörtes klagesukk når vinden tutet.

Men bjerkens rygg var böyd av vind og vær.
En mengde kvister lå omkring på marken.
I sne stod bjerken som med böyde knær.
Men lav og mose grodde tett på barken.

På stammen var det arr og åpne sår.
I bark og never krysset dype furer,
for bjerken hadde stått i mange år.
Som skyggen av et troll var dens konturer.

Helt bar og ribbet stod hver gren og kvist.
Det fantes neppe tegn til blad og knopper.
Den gamle bjerken stod der mørk og trist,
mens vinden pisket i de nakne topper.

Ja, slik stod bjerken da jeg så den sist.
Men se i dag naturens store under!
Det grønne lövet skjuler feil og brist.
Det vokser fint i vårens stille stunder.

I vårsol ble det nye livet födt,
og frodig löv sprang ut på bare kvister.
Det gamle tre som nyss stod trist og dödt,
ble födt på ny i solens varme gnister.

I dag står bjerken her så underskjönn.
Den gir meg håp om evig liv og sommer.
Den står der böyd som i en stille bönn,
mens livets krefter i dens indre flommer.

Et lysere livssyn

=====

Det er mange som sier at verden er trist.
Den er syk, og den lider av mange slags brist.
Men just derfor bør du være sann opptimist.
Vi har kulde og blest.
Vi har kuling fra vest.
Se i nord skinner Stella Polaris.
Det blir fønvind og regn.
Det er godværets tegn.
Vi ser kveldshimlen lyse som glar-is.

Heldigvis er det mange med lysere syn.
De ser nordlys som flammer på himmelens bryn.
De ser regnbuens prakt mellom torden og lyn.
De ser solgull som rav
over rødgyllent hav
De ser stjerner som funkler og blinker.
De ser fuglenes flukt.
De ser alt som er smukt -
mellom skyene engler som vinker.

Noen mener at verden er ganske forrykt.
Ja, Diogenes gikk jo omkring med en lykt
for å finne en sjel uten daddel og frykt.
Ja, det er kanskje så
at de fromme er få.
Men det finnes en lykkelig skare,
som er trofast mot Gud,
og som holder hans bud.
Med Guds hjelp kan de ta seg i vare.

Det er mange som mener at verden er gal,
og at massene dyrker Astarte og Baal,
ja, at jorden er bare en jammerens dal.
Lytt! vi hører jo sang,
med en jublende klang.
Det er ungdom som går på Guds veier.
Denne flokken er stor.
Den gir håp for vår jord,
og de synger om frelse og seier.

Et godt og gledelig år

=====

Hör klokker som kimer og kaller:
Guds fred og velsignet, godt år!
Det gamle for alderen faller.
Det nye blir bedre, vi spår.
Det gamle i havet er runnet.
Et kretslöp vår klode har endt.
Et år av vår livstid er svunnet.
Et blad av vår årbok er vendt.

Hör klokkenes malmfulle toner,
som ringer det nye år inn.
De vekker på ny illusjoner,
så ønskenes hjul går i spinn:
Gi seir over hatets demoner!
Gi fred mellom stridbare folk!
Gi bröd til de sultne miljoner!
Gi klokskap til tankenes tolk.

Hör ønskenes klokkeklang gjaller:
Om solskinn og regn og godt år.
Om blåveis og liljekonvaller.
Om gröderik höst på hver gård.
Om fisken som kommer til kysten.
Om trivsel i arbeidets kår.
Om helse og krefter til dysten.
Om ömhet i hjerter som slår.

Hör klokker som skjelvende kimer:
Bruk flittig din kostbare tid.
Tell flyktende dager og timer.
Se opp mens du kjemper din strid.
"Som dagen skal styrken din være."
Er byrden din trykkende tung,
se opp etter kraft til å bære.
I hjerte og sinn er du ung!

Olaf Wiik.

Du sår og du høster

=====

En bonde går böyd bak sin plog.
Det dufter av mold og av skog.
Mens knoppene svulmer og spretter,
en trekkfugl om ferden beretter,
en lerce slår triller i sky.
Se, våren er ny - det er gry.

En bonde som livet forstår,
er nøye med sæden han sår.
Han jubler når spirene kommer.
De vokser mens solskinet flommer.
Han pleier og passer dem vel.
Det flittige stell - bringer hell.

Du pløyer din åker og sår
i livets fortryllende vår.
Når regn over markene drysset,
og solen alt levende kysset,
det spirer og vokser og gror,
langt mer enn du tror - i ditt spor.

Men snart kommer livet med høst,
og da blir det sorg eller trøst.
All vekst følger evige lover,
og modningen skjer mens du sover.
Den utsæd du sådde, min venn,
du høster om senn - rikt igjen.

Små tankefrø faller i jord.
I hjertet de spirer og gror.
Du sår kanskje tvilsomme vaner,
som frihet og livslykke raner,
og høster en svak karakter.
Det tragiske skjer - som vi ser.

Du sår kanskje spott og kritikk,
og høster kun skremmende blikk.
Du rekker ut hjelpende hender,
og møter elskverdige frender.
Du strör ut de trøstende ord,
og finner en bror - her på jord.

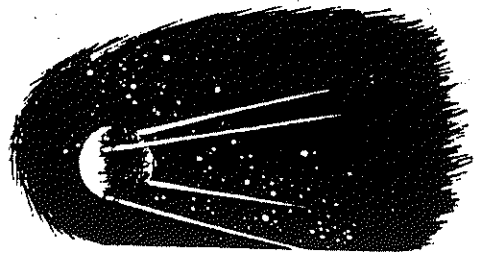
DU MILDE MÅNE!

*Å milde, fortryllende måne
som seiler på himmelens hvelv!
Mon tro du er nær ved å dåne?
Du smiler så lurt for deg selv.*

*Du er visst sarkastisk for tiden.
Du ler som en skjelm til vår jord.
Du blander deg ikke i striden,
men skjever til «Sputnik» og «Tor».*

*Du sørger for flo og for fjære
og passer på tiden som sør.
Men Homo har noe i gjære.
Det larmer i nord og i sør.*

*Atomene spalter og knaller.
Rakettene buldrer i sky.
Det gjaller i himmelens haller
av torden fra romskip og fly.*

*Jeg skjønner nok hvorfor du smiler.
Se, Homo vil himmelen nå
med romskip og snedige piler!
På «Melkevei» kjekt vil han gå.*

*Han retter sin kløkt og sin evne
mot stjernenes evige rom.
Mot Venus og Mars vil han stevne.
Men der kan han møte sin dom.*

*Mon Homo fra jorden vil flykte?
Den er jo forgiftet og gold.
Nei, ingen behøver å frykte,
for Homo er dannet av mold.*

*Til stjernene kommer han neppe
med kunstige, selvgjorte ting.
Han greier nok luftlagets teppe,
men ikke den farlige sving.*

*Å, milde fortryllende måne!
Hvor kløkt er ditt vennlige smil!
Hvis Homo din visdom fikk låne,
så sparte han kanskje sin pil.*

Olaf Wüik

Den gamle gyngestolen.

En gammel gyngestol stod i vår stue
den hadde armer og en høyreist rygg,
den var nok ikke særlig pen å skue,
men ingen syntes den var skral og stygg.

Men stolen var nok skrøpelig og knirket,
den ynket seg så smått for hver en sving,
men stemningsfullt og hyggelig det virket,
de falske toner gjorde ingenting.

Rett over stolens rygg var hengt et klede,
med røde roser på en gressgrønn bunn,
og aller øverst hang til manges glede,
en deilig pute som ga øyet blund.

En flokk av barn i livlig alder,
var flittig til å gynges dagen lang,
det voldte selvsagt av og til rabalder,
når flere ville gynges på en gang.

De gynget på de tynne slitte meier,
så lokkene om pannen viltert fløy,
de seilte stolt med skip på mange veier
og red på bølgen blå fra øy til øy.

I å havet gynget de til fjerne riker,
og så på byer, tårn og vakre slott,
de fór langs strender, holmer skjær og vikør,
mens brått og brenning frådet vilt og flott.

De reiste flittig verden rundt og gynget,
de badet seg i regn og herlig sol,
de glemte alt som barnesinnet tynget
det var en deilig gammel gyngestol.

Men den var mors - til odel og til eie,
og "Mor sin stol " til hverdags ble den kalt,
vi andre fikk den liksom kun til leie,
når mor var travelt opptatt over alt.

Jo, mor fant også glede i å gynges,
når sol gikk ned, og dagens strid var endt,
men enda bedre likte hun å synge,
og da var hennes sinn til himlen vendt.

Med fryd hun sang de gamle, kjære salmer,
og straks ble stuen som er kirkehvelv,
hun sang om kamp og strid og seirens palmer,
hun kjempet for å vinne seier selv.

Hun gynget mens hun nynet Sions sanger,
hun tente himmellengsel i vårt bryst,
hun sang de kjære toner mange ganger,
vi måtte sette kurs mot himlens kyst.

O. Wulke

Byggmesteren.

Karakter er et kjennelig stempel,
den er særpreg av alt som er mitt.
for jeg viser i liv og eksempel
mine trekk og en viss koloritt.
Karakter er en bygning - en bolig,
og jeg bærer som sneglen mitt hus.
Men til tider jeg er litt urolig -
kan jeg bygge på sand eller grus ?

Men jeg bygger hver dag på min bolig,
og jeg gjør alt det beste jeg kan.
Men dessverre så er det nok trolig
at tross alt er den dårlig i stand.
Jeg betrakter mitt mønster bestandig,
og jeg ser etter varige ting.
Den som bygger må være forstandig,
Han må se seg forsiktig omkring.

Jeg er selvbygger uten erfaring,
jeg forstår at jeg ingenting kan.
Men jeg trenger til råd og forklaring
både innsikt og bedre forstand.
Jeg må daglig få hjelp hos min Mester,
for jeg kan ingenting uten Ham.
I sin godhet Han daglig meg gjester,
og Han kjenner så vel mitt program.

Han har selv bygd det skjønneste tempel
i en feilfri og ren karakter.
Jeg beundrer Hans rene eksempel,
og jeg søker å ligne Ham mer.
Jeg vil bygge en borg til Guds ære
som en festning urokkelig sterk.
Det er nettopp hva jeg skulle være
men en fast karakter, er Guds verk.

Om mitt hus er en skrøpelig hytte,
som er preget av mange slags brist,
jeg til Mesterens festning kan flytte
i Hans borg får jeg trygghet til sist.
Jeg får ly i den evige klippe,
jeg får del i Hans fullkomne verk.
Min bekymring og frykt kan jeg slippe,
i Hans kraft er jeg modig og sterk.

O. Wiik

Bare Gud kan dikte trær.

Blant vakre ting som Gud har dannet,
er først og fremst de stolte trær.
Jeg vet en bjerk som står ved vannet,
dens topp er himlens skyer nær.
Vi ser med fryd på treets velde,
det trives godt tross år og elde.

Gud samlet alle trær i eden,
og plantet busker i en park.
Blant vakre blomster trivdes gløden,
man sådde gress i skog og mark.
På livets tre var grønne blader,
med legedom for alle skader.

Et tre som vokser nær ved bekker,
er ikke redd for tørre år.
Dets røtter ned til vannet rekker,
det trives både høst og vår.
Et tre har håp om enn det felles,
de mange skudd kan neppe telles.

Det finnes visstnok ennå røtter
fra oljetrær på Jesu tid,
Der satt elever ved hans føtter
og lærte om den store strid.
I oljebergets grønne lunder
fikk Jesus ofte stille stunder.

Vi går blant trær som i et tempel.
Gud dikter rim i kvist og løv.
Så følger vi et godt eksempel,
og flykter bort fra støy og støv.
Det finnes ennu glimt av Eden -
I Guds natur vi finner freden.

O. Wiik

Flaggermusen og Tenåringen

=====

På usikre vinger en flaggermus virret.
Den følte seg ensom og nesten forlatt.
Den var så urolig at nervene dirret,
for den var blitt skremt av en ondsinnet katt.

"Jeg tror nok at fuglene er mine venner,
for jeg er en fugl som har vinger av skinn.
De vingede skarer meg sikkert nok kjenner,"
sa flaggermus stille med tårer på kinn.

Men fuglene ropte forarget til gjesten:
"En fugl uten fjær og med hale og pels!
Du mangler jo nebb og har ører som hesten!
Nei, du er en mus. Du skal jages til fjells."

Men flaggermus så på seg selv, mens den mumlet:
"Så er jeg kan hende en flyvende mus."
Og straks hen til musene fløy den og tumlet.
Men musene flyktet forskremt til sitt hus.

De stirret forskrekket og ropte som gale:
"Et rovdyr er kommet! En fryktelig fyr -
med vinger og klør! Det er rent en skandale!
Det er vel en katt som er ute og flyr."

Men flaggermus flagret forskremt ut i natten.
Om dagen den gjemte seg bort i en sprekk.
Den fryktet for fugler, for mus og for katten.
Dens vilje og selvtillit fikk nok en knekk.

Nå flagrer den lydløst, forsiktig og stille.
Den jager i mørket sin ensomme lek.
Mon tro omden sutrer og liker seg ille?
Det var jo dens feller som sviktet og skrek.

På hvepsen kjenner man seg selv

=====

Jeg gikk omkring blant lyng og mose
og plukket skjønne, modne bær.
Med ett jeg så en gråhvit pose,
og så en mektig hvepsehær.
Visst hele svermen var blitt tirret,
den gikk til angrep og til storm.
I raseri den om meg svirret,
og summetonen var enorm.

Den siktet etter munn og öyne.
Jeg fektet vilt og skrek: "Forsvinn!"
Men hvepsene var helt forflöyne,
de stakk meg stygt på hånd og kinn.
Jeg ynket meg i største pine,
og kastet både bær og skål.
Med smertesukk og bister mine
jeg fløy for hvepsens hvasse nål.

Så hendte det en dag litt siden,
jeg stod og plukket bringebær.
Det var litt mørkt i skumringstiden.
De søte bær var god dessert.
Et stort og deilig bær jeg plukket.
Det var en fryd, men akk o ve!
På tungen ble jeg grundig stukket,
så den ble tykk og fast som tre.

En hveps lå skjult i bærets indre.
Den koste seg på hvepsers vis.
Det hvepsestikk skal jeg erindre!
Det rammet meg jo helt presis.
En hveps kan lage deilig honning,
men også sterk og farlig gift.
Den går blant blomster som en dronning,
men stikker vilt med sylskarp stift.

ET VENNLIG SMIL

Av Olaf Wiik

Et smil er et skjønnhetens under
i rynker om øye og munn,
mens kinnene seg yndefullt runder,
og blikket får solglans en stund.

Et smil er en blinkende stjerne
som lyser i hjerte og sinn —
en strålende glans fra det fjerne
som spiller og leker på kinn.

Et smil er et funklende smykke
som gjør selv den styggeste pen.
Det varmer og bringer oss lykke.
Det smelter et hjerte av sten.

Et smil er som ringer i vannet.
Du smiler først blidt til en venn,
og tro meg, han kan ikke annet
enn smile og nikke igjen.

Et smil er en krusning på kinnene —
et solstreib i øyets pupill,
som gjenskinns fra sjelen og sinnet —
en bølge så vennlig og mild.

Det er så lett

Det er så lett å dømme.
Det faller ingen tungt.
Vi ser så lett det ømme,
det svake, såre punkt.
Det er så lett å svinge
med tuktens harde ris —
med tungens skarpe klinge
å hugge flis for flis.

Det er så lett å flenge
med sur og besk kritikk,
så det kan sve lenge
fra dype nålestikk.
Det er så lett å legge
en bygning stor i grus,
når en kan bruke slegge
og bare rope: «Knus!»

De harde ord kan gjøre
en skyfri himmel grå
og sette ned humøret
på laveste nivå.
De kalde ord kan slukke
det klare øyes glans
og smilets huller lukke,
så trist blir sinn og sans.

Det faller tungt å rose.
Det har vi ofte sett.
Å slenge ut en «skose»
er derimot så lett.
Det faller tungt å prise
vår nestes verk og ferd.
Det er så lett å rise,
men er det møyen verd?

Det er så lett å klandre
og finne feil og brist,
men det du gjør mot andre
vil ramme deg til sist.
Er selv du uten byte,
da hast den første sten,
men er det kun en myte,
du står på svake ben.

Olaf Wiik.

Levende brev

Fra Sparta en adelsmann sendte
et merkelig brev til Aten.
I oldtiden var det slikt hendte,
og postgangen var nok litt sen.

Han valgte to slittige slaver
og raket først hårtoppen vekk.
Så skrev han med store bokstaver
sitt budskap på issen med blekk.

I dager og uker han ventet,
til håret igjen vokste tett,
og da først ble slavene hentet.
Nå skulle de løpe stafett!

Han sendte ut to eksemplarer,
om ett skulle ville seg bort.
Og brevet ble båret av karer
som godt kunne springe litt fort.

Til målet kom vaklende slaver,
og håret ble straks raket vekk.
Så tydet man brevet bokstaver
og senderens velkjente trekk.

De levende brev er de beste.
De preges av skriverens ånd.
De taler så varmt til vår neste
og rekker en hjelpende hånd.

Gud sendte så ofte profeter
som levende brev til vår jord.
Blant dem var en Paulus, en Peter,
som vitnet om sannhetens ord.

Så ofte Gud skrev under håret
i tjeneres panne og sinn,
og brevene hurtig ble båret
av sendebud raske som vind.

Så kunne da Paulus erklære:
«Se, I er Guds brev, I som tror!
I eder skrev Anden Guds lære,
du troende søster og bror!»

Og hjertenes tavler er bedre
til brev enn det beste papir.
I hjertene til våre fedre
skrev Gud sine bud med safir.

Et brev må ha navn og adresse!
Hvem liker en tom konvolutt?
Guds brev vekker størst interesse!
De lover oss frelse til slutt!

Må levende Kristus-brev vandre
til søkende sjeler i nød!
La sannhetens brev gå til andre
nøyaktig som Frelseren bød!

Olaf Wiik

Hør klokken som høytidsfullt ringer,
med sølvklar og vemodsfull klang!
Et alvorsfullt budskap den bringer
om tidens og livsdagens gang:
Et år er for evig henrunnet!
Et kretsløp vår klode har endt!
Et år av vårt liv er forsvunnet!
Et blad av vår årbok er vendt!

Hør klokken! Med malmfulle toner
den ringer det nye år inn.
Et budskap fra slektens Forsoner
den bringer til livstrette sinn:
«Kom hit du som tungt har å bære,
som trenger til hvile og fred,
som strever med byrdene svære
og kjenner ei mål eller med.»

Hør klokken som klemter og kaller!
De skjelvende bølger har bud
til alle som famler og faller,
om frelse og redning fra Gud:
«Gi akt på den gylne anledning,
og kjøp den beleilige tid!
Ta på min rettferdighets kledning,
og seier skal krone din strid!»

Hør klokken som freden forkynner!
Guds rike er nå kommet nær,
og Fredsfyrstens velde begynner!
Skal du og skal jeg være der?
Hør klokken som tonene svinger
med budskap om nåde og fred!
Det bæres på englenes vinger:
«Vil du arve livet? Kom med!»

OLAF WIHK

Vannspeilet

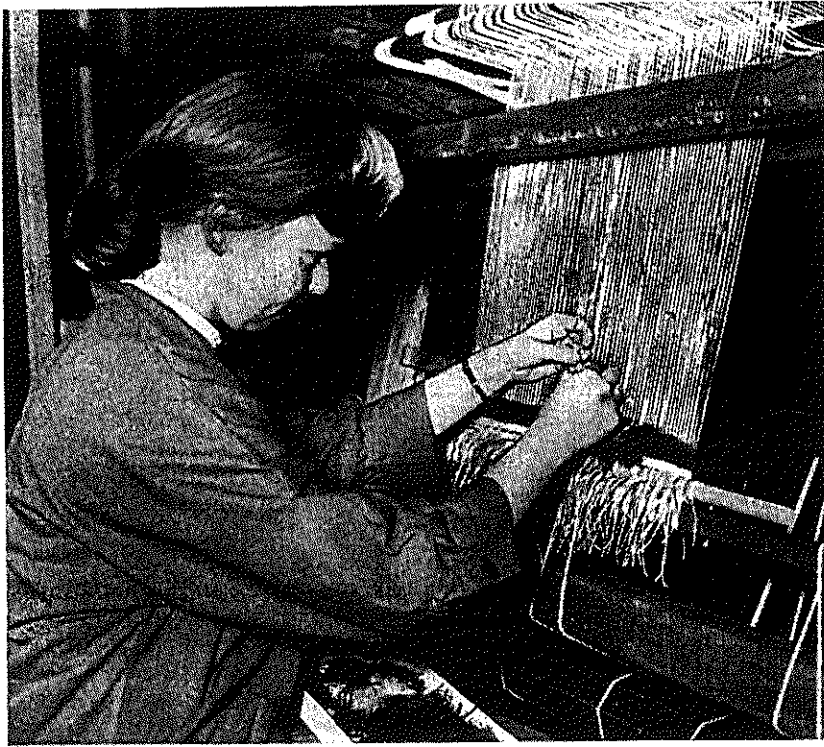
*I stille vann seg him'len speiler,
mens solen setter sjø i brann.
En båt av gull i sølvhav seiler
når månesigden streifer vann.
I bølgeskvulpet stjerner blinker
i havets store, blanke speil.
Og bløte skygger varsomt vinker
når mørke skyer setter seil.*

*Fra himmelhvelvet tjernet låner
sitt rike, skjønne fargespill.
I lys fra oven havet blåner
og blir til gull ved solens ild.
Ditt eget bilde vil du finne
når du står bøyd ved tjernet bredd,
og er du trist og sår i sinne —
så føler du deg nesten redd.*

*La smilet kruse seg om kinnet
som blide bølger over sund.
La lyset strømme gjennom sinnet
som sol på sjø en morgenstund.
La gleden sprudle i ditt indre
som kildens klare, rene vell.
La livets fryd i øyet indre,
for du er fri og ingens trell.*

*La him'len i din sjel seg tegne.
Guds Ande svever over vann.
Naturens under alle vegne
gir ekte glede, rik og sann.
Gud taler enn ved sjøens bredder,
hvis du vil legge litt fra land.
På opprørt hav går enn en Redder,
som slokker hjertets angst og brann.*

OLAF WIHK

(C) Henriksen & Steen

Karakterens kunstvev

Når veven til sist er blitt ferdig,
og verket blir gransket og sett —
hvor skjønt om det da finnes verdig
og uten en skjemmende plett!

En kvinne satt krumbøyd og vevde.
Jeg så hvordan skyttelen fløy.
Med tråder og farger hun strevde
og virket det fineste tøy.

Hvert tenkende vesen som lever
og sysler i hverdagens strev,
er også av yrke en vever
ved livsskjebnens levende vev.

Og skyttelen fór som en ridder
som sprenger av sted på sin jakt,
mens over de snehvite vidder
i sporene tråder ble strakt.

Hver handling, hvert ord og hver tanke
er «islett» i vår karakter,
som engang ved himmelens skranke
skal granskes av ham som ser.

Kvikt tråd etter tråd slo følge,
og alle ble samlet til ett.
Et feiltrinn seg ikke lot dølgje.
En lyte oppdages så lett.

Det skjemmer når trådene brister
og mønsterets plan er forlatt.
De tråder vi slipper og mister,
vil vise hvor galt det er fatt.

En ververske må være nøye.
På trådenes tall gir hun akt.
Et mønster hun har for sitt øye,
og tanken er stadig på vakt.

Et mønster vi fikk for moralen —
en plan for vårt liv og vår ferd.
Guds lov er et mål og en alen
som viser oss hva vi er verd.

En tråd har så lett for å briste,
og kurrer er skjemmende trekk.
Seg tråder kan tvinne og tviste.
Alt dette er ververskens skrekk.

Vår Frelser har gitt sitt eksempel.
Han vevde det fineste lin.
Han gjerne vil sette sitt stempel
på livsgjærning edel og fin.

Olaf Wiik

OLAF WIIK:

Gud elsker det skinnende hvite

*Gud elsker de sølvhvite klokker
på liljekonvallenens strå,
og hvitveisens øyne som lokker
og blunker til store og små.*

*Gud elsker den hvitkleddede kvinne
som lindrer de lidendes kår —
som prøver en utvei å finne —
å lege det verkende sår.*

*Gud elsker de kritt hvite kiltler,
som passer for «søstre» især.
Men «lege» og «søster» er titler
som syke og svake har kjær.*

*Gud elsker de snehvite bester
i himmelens seirende hær.
Guds tempel har hvitkleddede prester,
hans engler har skinnende klær.*

*Gud elsker det rene og hvite.
En orden av marmorhvit sten
han skjenker til hærens elite.
Hver enkelt som seirer, får en.*

*Gud elsker de snehvite blader
i himmelens store arkiv.
Gud hater de skjæmmende rader
av skyld fra vårt syndige liv.*

*Gud elsker den snehvite kappe
som passer den loslitte trell.
Det nytter nok ikke å lappe
på klær som han skaffer seg selv.*

*Gud elsker den tall-løse skare
ved tronen i snehvitt gevant.
De synger en seiersfanfare.
De ventet å vinne. De vant!*

*Gud elsker det rene og hvite.
I lyset fra måne og sol
— lar Gud oss på mange vis vite
at hvitt er det renes symbol.*

*Gud elsker de sølvhvite skyer
med kanter av gløddende gull,
som snart ligner borger og byer,
snart dynger av renvasket ull.*

*Gud elsker de snefnugg som drysser
og hvirvler i luften som dun,
mens vinden i vintersøvn dysser
hver knopp i en vugge så lun.*

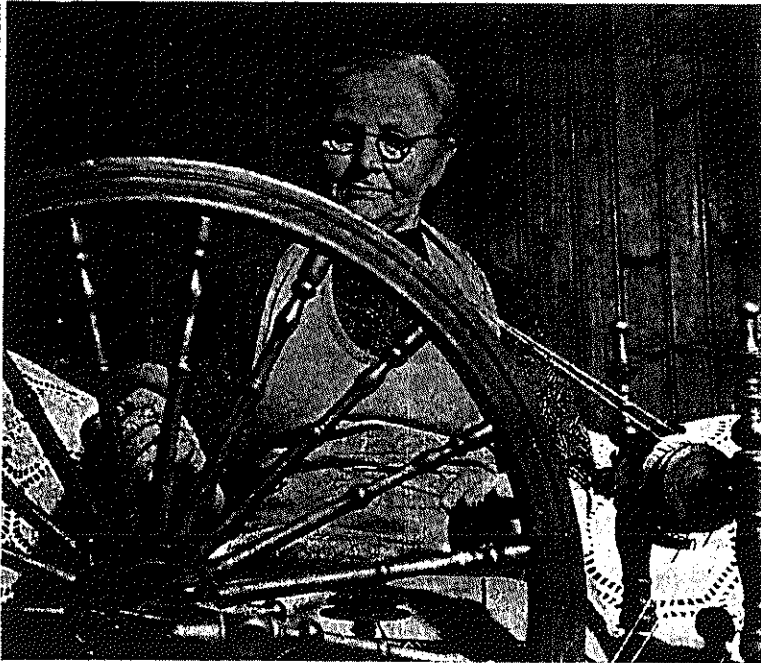
*Gud elsker de snehvite svaner
som svømmer blant vannliljeblad,
mens grupper av grågrønne graner
seg speiler i fuglenes bad.*

*Gud elsker hver måke som svever
så lett over bølgenes rygg.
Dens vinger seg senker og hever.
På stormpisket hav er den trygg.*

*Gud elsker den kurrende due
som flyver med brev og med bud.
Dens stedsans kan ingen makt kue.
Den bar engang budskap fra Gud.*

*Gud elsker den fredsæle due
som henter det duggfriske blad,
som bringer Guds fred i din stue,
så stemningen atter blir glad.*

VED ROKKEN hos mor

Jeg husker vel rokken til mor.
Den lyser i barndommens minne.
I undring sto søster og bror
og så på når mor skulle spinne.
Hun tok av den fineste ull
og kardedet den sammen til ruller.
Snart hadde hun kurven sin full
av fjærlette, luftige «tuller».

Så festet hun ullen til tråd
på snellen med vingenes nokker.
Nå skulle det snart bli en råd
med nøster til votter og sokker.
Snart satte hun hjulet i gang.
Jeg husker hvor morsomt det surret.
Det lød som en enstonig sang —
som katterpus malte og murret.

Det lød som et nynnende kor,
som svermer av summende humler.
Det sang både bass og tenor
med stemmer som hvisker og mumler.
Det buldret som stormværrets brus.
Vi stirret forundret på snellen
og lyttet så stille som mus
når mor satt ved rokken om kvelden.

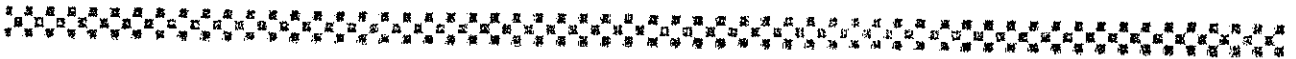
Men det som vi barn husker best,
er alle de sanger hun kunne.
Med spinning og sang ble det fest,
som skinner med glans i det svunne.
Hun sang uten noter og tekst —
ja, hun kunne synge i blinde.
Men sang skaper åndelig vekst
hos den som må streve og spinne.

Når mor satt ved rokken og spant,
så var hun så glad og fornøyet.
Hun sang med sin myke diskant
mens gledesglimt lyste i øyet.
Med rokken som kjært instrument
fikk tonene hyggelig følge,
og rokken var god dirigent
for rytmenes vuggende bølge.

Ble utsikten stengt av et slør,
og skjebnen gikk avgjort på tverke,
da sang hun frimodig som før
og viste seg kjeft som den sterke.
Ved sang fikk hun kraft og nytt mot,
og sinnet var vendt mot det høye.
Hun dvelte ved korstreets fot
hos ham som gir råd med sitt øye.

I sang kommer lykken som gjest.
Med hymner skal seieren hylles.
Den gråeste hverdag blir fest
når strevet i toner forgylles.
Jeg minnes vel rokken og mor!
De deilige sanger og toner
har etterlatt varige spor —
en arv som er bedre enn kroner.

OLAF WIIK

Min KARAKTERBYGNING

*Karakter er et kjennelig stempel,
og et særpreg på alt som er mitt,
for jeg viser i liv og eksempel
mine trekk og en viss koloritt.
Karakter er en bygning — en bolig,
og jeg bærer som sneglen mitt hus.
Men til tider jeg er litt urolig —
jeg er redd det kan falle i grus.*

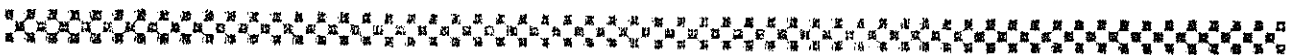
*Men jeg bygger hver dag på min bolig,
og jeg gjør alt det beste jeg kan,
men dessverre så er det nok trolig
at tross alt er den dårlig i stand.
Jeg betrakter mitt mønster bestandig,
og jeg ser etter varige ting.
Den som bygger, må være forstandig.
Han må se seg forsiktig omkring.*

*Jeg er selvbygger uten erfaring.
Jeg forstår at jeg ingenting kan,
og jeg trenger til råd og forklaring,
både insikt og bedre forstand.
Jeg må daglig ha hjelp fra min Mester,
for jeg kan ingenting uten ham.
I min bolig han daglig meg gjester,
og han kjenner så vel mitt program.*

*Han som bygde det himmelske tempel,
universet og alt som jeg ser,
han har gitt meg sitt skjønne eksempel
i en feilfri og ren karakter.
Denne festning i undring jeg skuer,
og jeg ser at min bygning er svak.
Jeg for stormen og uværet gruer —
å, hvor lett den kan bli til et vrak!*

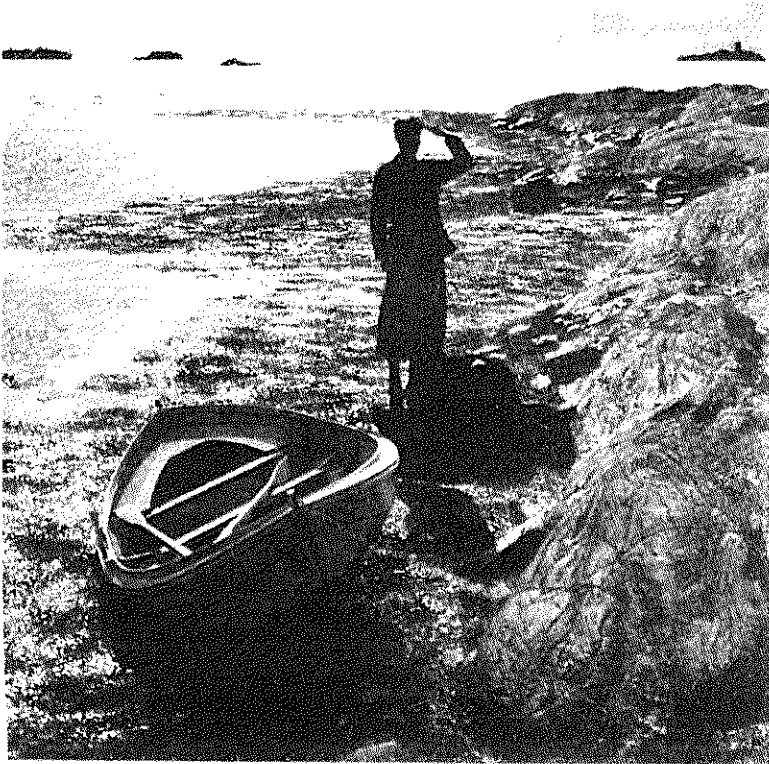
*Jeg forstår at mitt hus ikke duger,
for det lider av mange slags brist.
Til min Frelser jeg derfor meg knuger,
han vil hjelpe meg sikkert og visst.
I sin nåde han vil med meg bytte.
Jeg får del i hans fullkomne verk.
Et palass han meg gir for min hytte,
og min bolig blir evig og sterk.*

Av OLAF WIIK

OLAF WIIK:

Fisken og kroken

(C) NORMANN

Som hamret sølv i sol lå sjøen,
og sundet var som rusfritt stål.
En båt lå solbelyst i støen
i glans av røde skyers bål.

Og båten gled på vannets flate
til fjordens beste fiskegrunn,
og vi som rodde, kunne prate
om fiskelykkens glade stund.

Snart kokte sjøen som en gryte
av fiskestimers hopp og sprell.
Et syn som guder kunne nyte,
var denne prakt en sommerkveld.

Med sild av sølv på kroker blanke
vi straks fikk raske rykk og napp,
og seien lot seg villig sanke.
Med måker fisket vi om kapp.

Og fisken bet, vi måtte hale.
Den sprellet vilt på båtens bunn.
Der lå den grønne, blanke pale
og så på oss med åpen munn.

«Hvor lett den fisken lar seg fange,»
sa plutselig min kloke venn.
«Den burde være var og bange.
Den er en altfor lystig svenn.»

Men da han hulte opp sitt snøre,
sprang seien opp med kåte sprett,
så snoren røk, og han fikk høre
et plask da fisken slapp så let.

Men seien for av sted med kroken
og stumpe av en fiskesnor.
Da tenkte fiskeren på Boken
og husket på et visdomsord:

«Enhver blir fristet ved å drages
og lokkes av sin egen lyst.»
Og siden må han kanskje plages
med kroken i sitt såre bryst.

Med snøret må han siden vandre
for resten av sin lange ferd.
Sitt lettsinn kan han bittert klandre
for store tap av livets verd.

(C) Shriver

LYSREFLEKSER

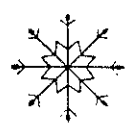
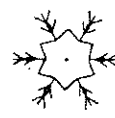
*Jeg så på sneens diamanter
en kveld i deilig måneskinn.
Små lynglimt kom fra alle kanter
og lyste vakker i mitt sinn.
De små krystallene som funklet
i grønnlig lys med streif av blått,
i skjønnhet nesten overdunklet
et perledryss på bunn av grått.*

*Og sneens rene, hvite teppe
lå som et silkebroderi.
Jeg undret meg og visste neppe
om det var månens trylleri.
Men over månen sto en himmel
som buet i et mektig hvelv.
Der lyste melkeveiens vrimmel
som hvite svaner i en elv.*

*Med solens lys kan månen skinne
i snekrystallers kalde blikk.
Kan noen i vårt øye finne
det lys som vi fra oven fikk?
Når himmellyset fra det høye
kan tindre slik i sne og is,
bør også glansen i mitt øye
gi gjenskinn av Guds paradis.*

*Det finnes mange små juveler
som funkler over verdens felt.
Det er de dyrekjøpte sjeler
som skuer opp mot himlens telt.
De alle er som diamanter,
som lyser over fjell og dal.
De mange vakre varianter
skal engang pryde himlens sal.*

Olaf Wiik

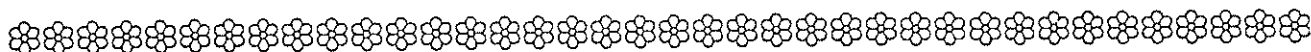
Det tapte får blant klodene

*Blant tåker av hvirvlende soler og kloder
fikk jorden sin plass i et stjernesystem.
Og prydet med blomster og sjøer og floder
den var som en perle i Guds diadem.
Den nyskapte verden var full av Guds under
og vitnet om Skaperens visdom og makt.
Og mennesket fikk i dens hager og lunder
et hjem som var omgitt av skjønnhet og prakt.*

*Men mennesket vandret på villsomme veier
og nektet å lyde Guds vilje og bud.
Vår jord fikk en skånselløs hersker og eier
som før hadde syndet i opprør mot Gud.
Og verden kom bort fra den jublende skare
av syndfrie kloder med skjønn harmoni,
og skapningen våndet i smerte og fare —
et får var gått vill fra sin hjord og sin sti.*

*Men Skaperen gikk som en sørgende hyrde
og søkte sitt villfarne, troløse får.
På skulderen tok han den grusomme byrde —
en verden av synd i de usleste kår.
Han bærer sitt får til de tryggeste stier,
til sollysets evige, herlige vår.
Han kommer som skapningens store befrier,
og jorden får godt og velsignet nytt år.*

Olaf Wiik

To sinn og to skjebner

To frosker falt ned i en bøtte med rømme,
men det var i grunnen slett ikke så slemmt,
for begge var vant til å dukke og svømme.
Det verste var sikkert at de ble litt skremt.
De plasket til hjertet var nær ved å sprenge.
De prøvde med byks og med veldige hopp,
til lungene ofte var nær ved å vrenge,
men aldri de klarte å komme seg opp.

Den ene forsikret: «Hva kan det vel nytte,
når kanten seg krummer så steil og så glatt?
Vi gikk i en felle, og døden tar bytte.
Jeg kjenner meg ussel, elendig og matt.»
Og moløs han sank som en blyklump til bunnen.
I grunnen så var han en stor pessimist.
Mens klagesukk strømmet som bobler fra munnen,
ble livsflammen slokket, hver knitrende gnist.

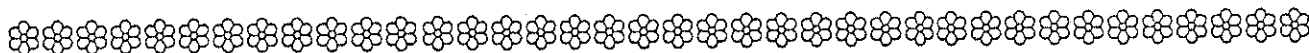
Den andre fortsatte frimodig å svømme.
Han nektet å dø i et trangt lite spann.
De gladeste syner han så som i drømme
av fluer og larver og solskinn og vann.
Så freidig han padlet omkring hele natten
og ble både sulten og sliten og ør,
men innen han selv visste av det, så satt'n
på deilige klumper av nykjernet smør.

Da solen steg opp og forjettende lyste,
satt frosken så trygt på sin gullgule topp.
Mot dagen og solen han smilte og myste.
Den varmet så deilig hans grønnngule kropp.
Og fluene kom i en veldig hærs-kare.
Han snappet dem grådig og spiste seg mett.
Ja, livet var skjønt — han var utenfor fare.
Men så kom en kone med skje og asjett.

Hun samlet først smøret, så tømte hun spannet,
og ut hoppet frosken så glad og så lett.
Den bykste med voldsomme skritt ned til vannet
og sang sine toner med kvekk i falssett.
Ja, barmen var nær ved å sprenge av glede!
Så lykkelig hadde den aldri før vært.
Av hele sitt hjerte den nå kunne kvede
og lage den skjønneste froskekonsert.

Moralen som hentes fra denne «legende»,
er lysende klar og i bunn og grunn sann:
At lykken kan hurtig seg smilende vende
til den som står fast mot en ussel tyrann.
I livsglede, tillit og håp er det helse.
Det hjelper å kjempe mot trykkende nød.
Naturen har legende balsam til frelse
for den som vil kjempe med gnistrende glød.

Olaf Wiik

H ø s t k v e l l .

Nå solen sitt øye har lukket
og gjemt seg i vest bakom sky,
og mørket så tett har omsluttet
hver krok over land og i by.
Men klart gjennom mørket og mulmet
der tindrer jo stjernene små,
som år etter år har seg tumlet
der høyt over himmelens blå.

Hvorhen jeg mitt øye enn vender
på himmelens mørke hvelv,
så blinker det tusener stjerner
som minner om skaperen selv.
Hvor langt jeg enn blikket mitt vender,
er himlen av herlighet full.
De talløse tindrende stjerner
jo funkler langt mere enn gull.

Og når jeg så tenker den tanke,
at hver liten lysende plett
er kloder så skinnende blanke,
som svever så lynende lett
fremad på de anviste baner, --
da gripes av vemod min ånd,
og sinnet til andakt det maner --
jeg skimter Guds veldige hånd.

Ja, når jeg ser stjernenes himmel
og månen som du jo har skapt,
Hva er jeg i denne din vrimmel,
at du på meg kryp giver akt?
Hvor stort at du ned til meg skuer
og leder meg frem ved din hånd!
Hvor stort dog, at kjærlighets luer
er utsendt til meg fra din Ånd!

O.W.

Sign oss Gud

*Sign oss, Gud, send din Ånd,
fyll oss med liv på ny.
Verne oss du med din sterke hånd:
Din vinge gi oss ly.*

*Sign oss, Gud, send din Ånd,
gjør du vårt hjerte rent.
Bind oss til deg med sterke bånd.
Dann oss slik du har ment.*

*Sign oss, Gud, send ditt regn
til liv og vekst og høst.
Lær oss å tyde tidens tegn
og lyde glad din røst.*

*Sign oss, Gud, send din fred.
Fullend i oss ditt verk.
Bered for oss hos deg et sted,
gjør oss i nåden sterk.*

O. W.

Ungdom tross alderdom

Tror du jeg er gammel og antikk?
Jeg kan tyde minespill og blikk.
Noen synes at jeg eldes fort,
og at blomstringstiden min var kort.

Jeg forsikrer: Det er ikke sant.
Prøv å se meg fra en annen kant!
Jeg er ung og sprek som aldri før.
Jeg tar alderen med godt humør.

Døm meg ikke etter ytre spor.
Det du ser, er hytten der jeg bor.
Kan du se forskjellen — den er stor?
Jeg er meget yngre enn du tror.

Hytten min er nok i dårlig stand.
Den har merker etter tidens tann.
Den har trosset frost og allslags vær.
Derfor må jeg nå ha varme klær.

Malingen er slitt og vasket vekk.
Klare rynker skriver navnetrekk.
Taket er litt tufset, tynt og grått.
Hytten passer til en askepott.

Vindusrutene har grønnlig skjær.
Det fordunkler synsfelt fjernt og nær.
Døren gaper og står litt på snei.
Det er slemt, jeg klager «huffamei»!

Jeg kan merke hytten ryster litt.
Det er nok fordi den er så slitt.
Fundamentet har en synlig svikt.
Er det hoftebrudd og slitegikt?

Som du ser, så er det stor forskjell —
på den lille hytten og meg selv.
Jeg er ung og full av virkelyst.
Evigheten har jeg i mitt bryst.

Vi har alle fått en liten kvist —
Livets grønne tre hos Jesus Krist.
Evig ungdom kan vi altså få.
Ta imot hans tilbud her og nå.

Olaf Wiik

Hilsen fra Mosserød Aldershjem —
fra oss gamle som gjerne vil være unge.

OLAF WIIK:

Vårherres maleri

Kan du en mesters pensel føre
i fargespillets symfoni
og si hva helst han burde gjøre
med tonen i sitt maleri?

Kan hende er det best å skue
hvordan et mesterverk blir til —
å se når aftenrødens lue
slår flammer i en prektig ild!

Når det er vanskelig å fatte
den store Mesters vise plan,
vi gjerne vil prospektet glatte
og male gress med tulipan.

Vi vil Vårherres pensel gripe
og male noe vakkert selv.
Vi trekker opp en buet stripe
og sier: «Her skal gå en elv!»

Det er så mangt vi ikke skjønner,
men gir dog «gode råd» til Gud.
Vi trygler titt i våre bønner
at han må handle på vårt bud.

Så merkelig at jeg kan glemme
at Gud er visere enn jeg.
Jeg hører kun min egen stemme,
og nekter plent å få et nei!

Den store Mester ser og kjenner
hvert skyggefelt i sitt motiv.
Hvert penselstrøk han dristig vender,
så alt får riktig perspektiv.

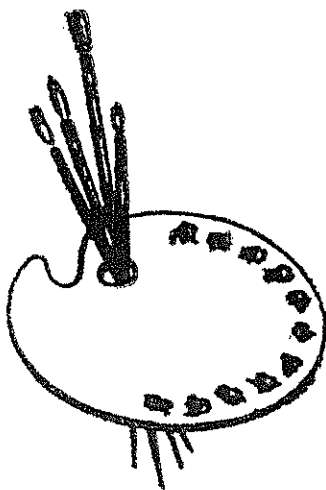
Men hvorfor skulle jeg da prøve
å male eget selvportrett,
og hvorfor skal jeg stadig øve
min «kunst» ifølge eget vett?

Og hvorfor skal jeg stadig minne
Vårherre om min egen vei
og vise ham hva jeg kan vinne,
om bare han vil høre meg?

Ja, hvorfor ser jeg så urolig
den store Mesters fine kunst?
Og er det virkelig utrolig
at han kan male til min gunst?

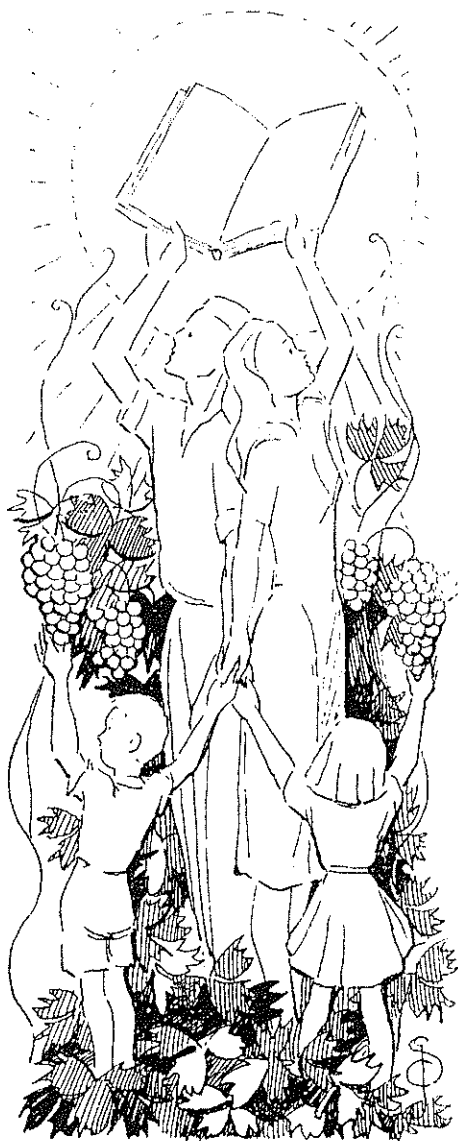
Nei, neppe våger vi å røre
en mesters faste, sikre hånd.
Vi tror han vet hva han bør gjøre.
Vi stoler på hans kunstnerhånd.

Så lær meg Gud å være stille,
til fargene får rette glød,
og mal mitt bilde som du ville
i soloppgangens gylne lød!

EN

folkefiendes BEKJENNELSE

Vend blikket i tro mot det høye.
Lev livet i frihet og fryd.
Gud selv vil gi råd med sitt øye -
gi visdom til renhet og dyd.

*Når sant skal sies, må jeg nok innrømme
at jeg er verre enn de fleste tror.
Om dette bør enhver jo kunne dømme
ifølge mine egne, sanne ord.*

*Jeg vil meg gjerne ærlig presentere
og vise godtfolk hva og hvem jeg er.
Jeg pleier ellers fint meg kamuflere
og opptrer helst i pene selskapsklær.*

*I verden overalt man høyt meg priser.
Som ingen annen er jeg populær.
Folk synger for meg skjønne, glade viser,
og ung og gammel har meg like kjær.*

*Men grusom er jeg, uten skam og nåde,
og jeg er verdens skjendigste tyrann.
Jeg skaper nød og sorg der jeg får råde.
Jeg setter lidenskapene i brann.*

*En stor bedrager er jeg og en røver.
Jeg tar det beste menneskene har.
I vold og skjensel jeg meg flittig øver.
Jeg myrder gjerne både mor og far.*

*De unge tar jeg meget lett til fange.
Jeg legger snarer for den sterkes fot.
Jeg hugger som en listig, giftig slange,
og hersker voldsomt som en grum despot.*

*Jeg gjør den vise til en ussel dåre.
Den håpefulle gjør jeg lett til fant.
Meg rører ingen bitter sorgens tåre.
En mann forvandler jeg til delirant.*

*Jeg lokker folk med søte, sterke viner
og leder dem på glatt og slibrig grunn.
Titt hus og hjem jeg legger i ruiner.
En kjernekar jeg skaper om til «hund».*

*En livsfrisk ungdom sender jeg i fengsel.
Jeg lokker ham til kriminalitet.
Av meg får barn og mødre skam og skjensel.
Jeg viser dem kun barsk brutalitet.*

*Moral og dyd med glede jeg forderver.
Med list jeg lurer selv den kloke fyr.
Jeg lammer hjernens sarte, fine nerver.
Min gledesstund blir oftest blodig dyr.*

*En spotter er jeg — sikkert uten like.
Beryktet er mitt navn fra pol til pol.
Jeg hersker over slaver i mitt rike.
Du kjenner meg! Jeg heter ALKOHOL*

OLAF WIIK

Blomster og frukt

*I dag ser jeg skapelsens under —
et tre er blitt skinnende hvitt
av nysfødte blomster som blunder
på grener og kvister så blidt.*

*De nyskapte blomstene smiler
i blendende skjønnhet og glans,
mens sol gjennom løvverket siler
og glitrer i kronenes krans.*

*Hver blomst er så fullendt og yndig
som liljen fra Saron i prakt.
Dens renhet er fjernt fra alt syndig,
og skinnende hvit er dens drakt.*

*Mens knoppene svulmer og brister,
blir dekkende skjell skjøvet vekk.
Til fjerneste topper og kvister
går livsaftens leskende bekk.*

*Se, humler og bier i skarer
ransaker hver blomst mellom løv.
Fra krone til krone de farer
med blomstenes gullgule støv.*

*Når fruktblomstens skjønnhet forsvinner,
og kronen er vissen og død,
da rundes just fruktenes kinner,
og huden får friskhetens lød.*

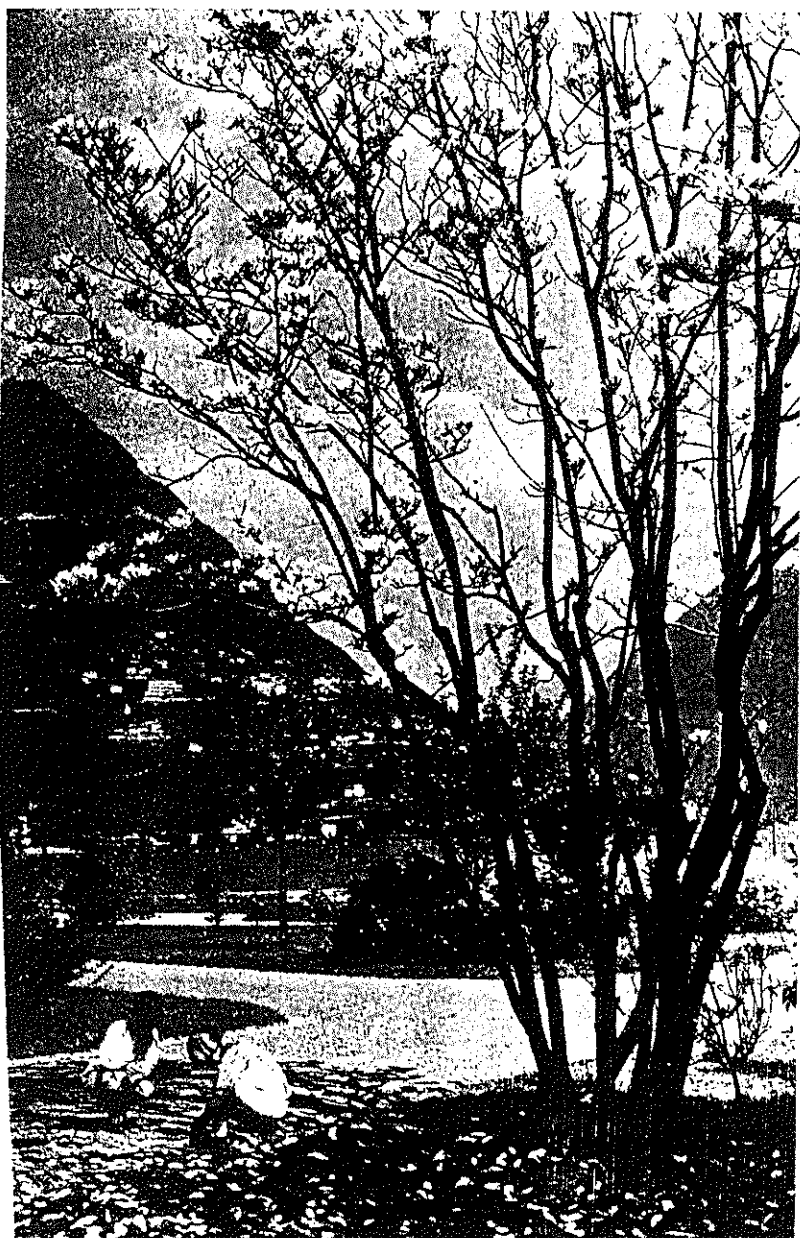
*Det mål som gir livet sin mening,
er fullkommen, fullverdig frukt.
Guds kraft i naturens forening
kan skape det edle produkt.*

*På fruktene treet skal kjennes —
dets fruktbarhet, evne og kraft.
Om treet skal stå eller brennes,
beror på dets frukter og saft.*

*Om fruktene ikke er gode
og mangler aroma og smak,
kan gartneren skjære og pode.
Forvandlingens kunst er hans sak.*

*Gud hjelp at vi flittig må bære
den fullmodne frukt han har kjær,
så vi i hans vingård kan være
en plantning av fruktbare trær.*

AV OLAF WIİK

INN I DET UKJENTE

*Et nytt og ukjent år du går i møte —
en sti du aldri før har sett og gått.
Kan hende vil du ofte foten støte
på ujevn vei i tåkemulmet grått —
Men kanskje sol på himmel blå vil lyse,
så du kan vandre freidig, glad og lett,
og aldri trist i storm og kulde gyse,
men skue i det fjerne vidt og bredt.*

*Ja, kanskje vil du møte bratte skrenter
som sperrer veien for din trette fot.
Kan hende vrede, ville elementer
vil prøve både viljekraft og mot.
Men kanskje vil i nattens mulm en stjerne
spre lysglans på din dunkle vandringssti,
så håpet lyser vakkert i det fjerne,
og lykken vinker og vil stå deg bi.*

*Vel går din framtidsvei inn i det dunkle,
hvor mørket skjuler både ondt og godt.
Men husk at Herrens lys kan også funkle
og vise vei når alt er grått i grått.
Gå du kun trygt avsted når Herren leder,
og legg din svake, vekke hånd i hans.
Han kjenner veien vel og om deg freder
inntil du vinner seirens skjønne krans.*

Olaf Wiik

*Det skjønneste
på jorden*

*En engel fra himmelens saler
besøkte vår jord en gang.
Han fløy over skoger og daler
og stanset ved blomsterkledd vang.
Han ønsket ved selvsyn å skue
de skjønneste syner på jord.
Han stirret på regnbuens lue
og blomstenes herlige flør.*

*«Det vakreste noen kan finne»
han tenkte, «er regnbuens glans.»
Så flettet han seg som et minne
av deilige blomster en krans.
Da han skulle blomstene sanke,
et smilende barn kom forbi,
og øynene tindret så blanke,
og solen forgylte dets sti.*

*I undring han da måtte tenke:
«Et skjønnere syn ingen så.»
I kransen han flettet en lenke
av smil og av øynene blå.
Dem ville han gjerne vise
for englenes jublende kor,
og syngende skulle de prise
det skjønneste som finnes på jord.*

*Og engelen løftet sin vinge
og fløy over daler og fjell.
Men varsomt han måtte seg svinge
omkring i den solklare kveld.
Da plutselig så han en hytte.
En mor satt på trappen og sang,
og han måtte stanse og lytte.
Hun trøstet et barn på sitt fang.*

*Hun tørket de strømmende tårer
og klappet så kjærlig dets kinn,
og sorger, som smerter og sårer,
ble strøket fra hjerte og sinn.
Den ynde som her kom til skue
av ømhet og kjærlighet stor
hos mor i den fattige stue,
var skjønnest av alt på vår jord.*

*Men hjertet var nær ved å briste
da engelen kom til sitt slott,
for blomster og øyne var triste,
og smilet var stivnet og grått.
Men morskjærligheten, den skjønneste,
var levende, trofast og varm —
en kvist av det evige grønne
som aldri kan miste sin sjarm.*

Olaf Wüik

Hva sår du?

En bonde går bøyd bak sin plog.
Det dufter av muld og av skog.
Mens knoppene svulmer og spretter,
en trekkgugl om ferden beretter,
og lerken slår triller i sky.
Se, våren er ny — det er gry!

En bonde som livet forstår,
er nøye med sæden han sår.
Han jubler når spirene kommer.
De vokser mens solskinnnet flommer.
Han luker og passer dem vel.
Det flittige stell — bringer hell.

Du pløyer din åker og sår
i livets fortryllende vår.
Når regn over markene drysser,
og solen med varme dem kysser,
det spirer og vokser og gror,
langt mer enn du tror — i ditt spor.

Men snart kommer livet med høst,
og da blir det sorg eller trøst.
All vekst følger livsløpets lover.
Det spirer om bonden enn sover.
Den sæd som du sådde, min venn,
du høster om senn — rikt igjen.

Et tankefrø faller i jord.
I hjertet det spirer og gror.
Du sår kanskje tvilsomme vaner,
som frihet og livslykke raner,
og høster en slett karakter —
mens ulykken ler — mer og mer.

Du sår kanskje bitende vind,
og høster kun storm i ditt sinn.
Men gir du et smil til den arme,
da møter du solskinn og varme.
Og strør du de trøstende ord,
du finner en bror — her på jord.

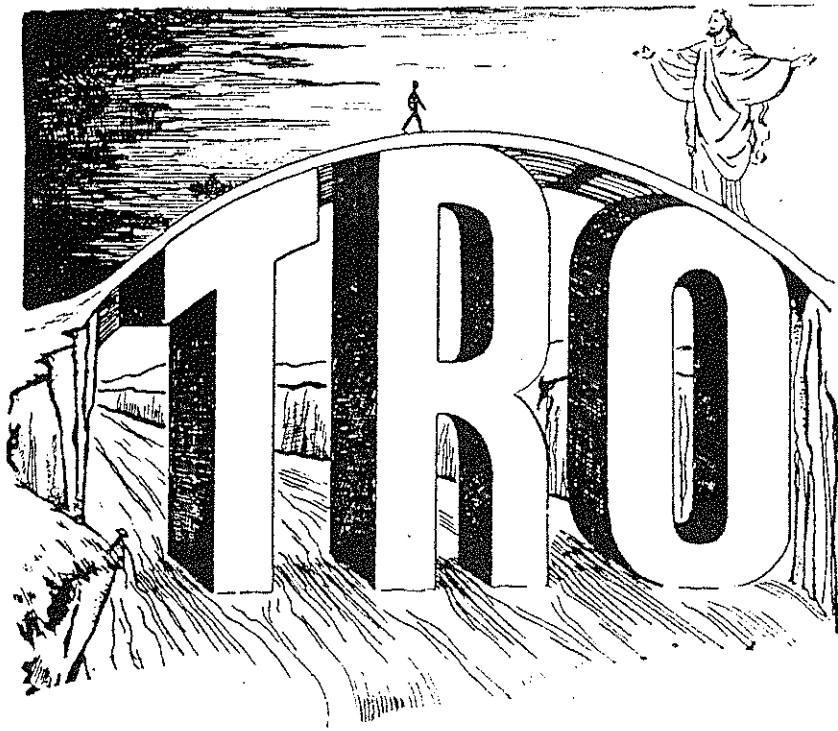
Men drysser du mismot og tvil,
blir grøden en brennende pil.
Og planter du klinte og kveke,
blir kinnene gustne og bleke.
Det reneste, edleste frø
du alltid må strø — det gir brød.

Men sår du på himmelens bud,
da finner du livet i Gud.
Og sår du det edle og rene,
blir fruktene store og pene.
De rødmer av sunnhetens gull,
og laden blir full — frukt av muld!

OLAF WIİK

Et levende under

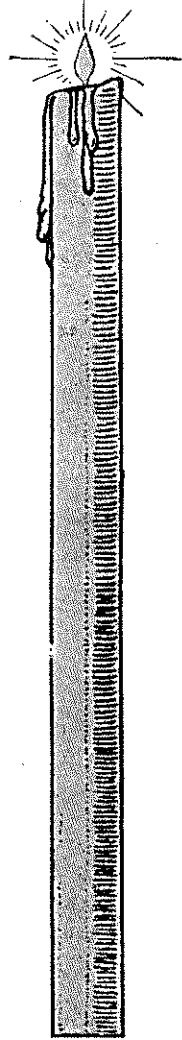
*Blant alle betagende under
som møter vårt speidende blikk,
er menneskekrypet som grunder
på livets og dødens mystikk —
et vesen som tenker og grubler,
som lever og virker i tro,
men famler og faller og snubler
i løpet på himmelens bro.*

*Et hjerte som underfullt banker,
gir livet sin rytme og gang,
og sinnet har myldrende tanker
med innsikt og forskende trang.
Vår sjel mot det evige higer
til fager og smilende vår.
Og håpet på ørneving stiger
til kyster som evig består.*

*Vi eier et lyttende øre
som gledes ved strengenes klang,
og tonen fra him'len kan røre
vårt hjerte til jublende sang.
De syner som møter vårt øye
av gripende skjønnhet og prakt,
kan løfte vårt sinn mot det høye
og minne om Skaperens makt.*

*Blant alle de sanser og evner
som slumrer i tankenes hvelv,
er også en lengsel som stevner
mot livslykkens sprudlende elv.
Og sjelen sin hvile først finner
i Allmaktens skjermende havn,
og sol over livet opprinner
i glansen av Frelserens navn.*

Olaf Wiik.

Jeg husker vel skumringens deilige timer,
når arbeidets møye var lykkelig endt,
når dagen tok avskjed i blekrøde strimer,
og stjernenes lykter på himlen ble tent.

Jeg husker at mor hentet lys som hun tente.
Det skinte i stuen med strålende glans.
Den levende flammen som vibret og brente,
slo takten til skyggenes selsomme dans.

Jeg husker det blafrende lyset så nøye.
Det tindret i barndommens eventyrslott.
En fryd var det både for hjerte og øye —
et fargespills toner i lilla og blått.

Jeg husker at lyset var enkelt og ringe,
at kroppen var talg, og at sjelen var tråd,
men strålene glitret og bar på sin vinge
en frydefull stemning med visdom og råd.

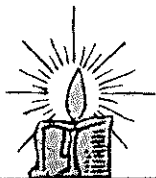
Jeg husker at mørket ble nødt til å vike
for lysets velsignede, deilige makt.
Det viste meg veien fra skyggenes rike
til sollandets evige lykke og prakt.

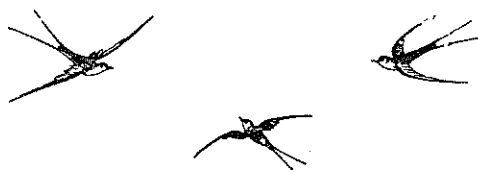
Sukumringens lyspunkt

Jeg husker at lyset som brente så stille,
fortærte seg selv, mens det gjorde sin plikt.
Det ga av seg selv og lot strålene spille.
Til døden det fulgte sitt kall uten sviikt.

Av skumringens lyspunkt jeg lærte å skue
til Sannhetens lys som til verden ble sendt.
Det tenner i hjertene himmelens lue,
som vi må la skinne til livet er endt.

Olaf Wiik

Trekkfugler

Små trekkfugler plutselig gripes av lengsel
en dag i det vennligste klima på jord.
De kjenner så visst hverken sult eller trengsel,
men drives av mystiske krefter mot nord.

Til hjemlandets kyster de målbevisst stevner.
De kjenner sin kurs uten kart og kompass.
De eier instinkter og magiske evner
som viser dem veien til redenes plass.

De vingede skarer flyr kjekt mot de farer
som lurar i stormer og tåke og sludd.
På vakt må de være mot snedige snarer.
De plages av rovfugl og skremmende skudd.

De sulter og fryser i stormfulle tider,
og kreftene svinner med vingenes slag.
Men fuglene vet at mot sommer det lider —
og vårtegn er visselig ikke bedrag.

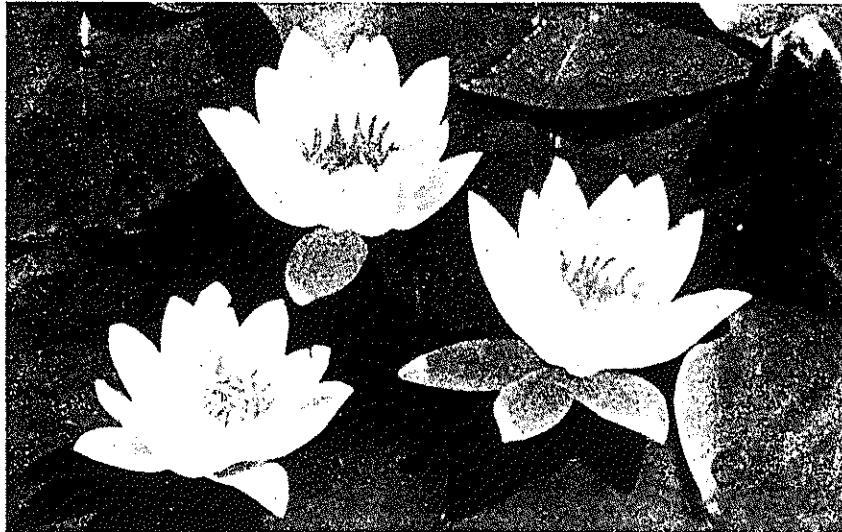
I menneskehjertet bor levende krefter
som lokker og kaller mot hjemlandets kyst.
Men vi må gi avkall på alt som oss hefter
og følge den lengsel som bor i vårt bryst.

En underfull, jublende glede oss fyller
for evighetshåpet er lagt i vår barm.
Når solrødmen skyenes kanter forgyller,
går tanken til hjemlandets skjønnhet og sjarm.

Som trekkfugler må vi nok tåle og lide
i prøvelsens stormer med mørke og gru.
Men den som vil seire, må kjempe og stride,
og gleden skal fylle vårt sinn og vår hu.

Olaf Wiik.

VANNLILJEN

*En vannlilje vokser i tjernet der ute,
og blendende hvit er dens prektige drakt.
Den speiler seg vakker i vannflatens rute
og viser en enkel, men stemningsfull prakt.
På svømmende blad ligger duggperletråper
som glitrer og funkler i morgensolglans.
Som lekende nymfer i gullgule kåper
står frodige støvknapper tett i en krans.*

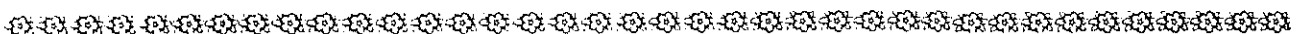
*De kraftige stengler fra bunnen seg svinger
med flytende skåler av deilige blad,
og kronen er dannet av skinnende vinger,
som folder seg sammen i rekke og rad.
En gyngende båt er ditt rødlige beger,
som vugger i sommerens svalende bris.
Din duft mine sanser forfriskende kveger
og stemmer mitt hjerte til andakt og pris.*

*Og ryggen du vender mot smusset og grunnen,
mens blikket du retter mot himmelens blå.
Du har dine røtter i mudder på bunnen,
men selv er du ren ifra topp og til tå.
Du lever og ånder i renhetens sfære
og stenkes ei til av det hellige dynd.
Just derfor mitt mønster du alltid skal være,
så jeg kan gå ren i en verden av synd.*

*For natten og mørket du lukker ditt øye
og åpner deg bare for sollysets vell.
Du henter din skjønnhet og kraft fra det høye
og folder de skinnende vinger ved kveld.
De grågrønne blad som av solen forgylles,
er bedende hjerter som trygler om kraft,
og blomstenes gjemmer så underfullt fylles
av leskende nektar og dustende saft.*

*Så lær meg da, lilje, den kunsten å heve
fra smusset til lyset mitt sinn og min hu,
så jeg i min daglige ferd kunne leve
i skjønnhet og renhet mitt liv som du.
Det ånder av stillhet og fred over tjernet.
Jeg gripes av stemningens høytid en stund.
Som duggen for solen blir tristheten fjernet.
Jeg står i et tempel på helliget grunn.*

Olaf Wiik.

Du ser på meg

og

jeg ser på deg

En reune var slått i en høy skorsteinspipe.
To menn sto der inne og skrapte vekk sot.
Da en skulle snu seg og hammeren gripe,
brast tauet om planken som støttet hans fot.
Da tumlet og svevet de begge til grunnen,
men slo seg visst ikke så gruelig slemt,
for nederst i pipen på selveste bunnen
lå hauger av sand så merkværdig bekvemt.

Der lå de i sanden og stirret mot toppen.
I åpningen lyste et solgløtt av dag.
De eide visst ikke en skramme på kroppen
og merket ei spor av det susende jag.
Det var ikke bare et hell, men et under
å slippe fra skjebnen så lekende lett.
En fylles med glede og fryd slike stunder
når lykken er bedre enn sanser og vett.

Den ene først skulte litt skjevt til den andre,
og skylden for fallet ble straks lagt på ham.
Men denne fikk lyst til å klage og klandre
og sa at det hele var skade og skam.
Den første var svartet av kullstøv og aske.
Den andre var ren, men han tenkte som så:
«Hvis jeg ligner ham, må jeg ansiktet vaske,
for han er jo svart som en neger just nå!»

Men selv var han sotet og svartet på nakken,
og ryggen var støvet og slet ikke pen.
Det så jo den andre, og han børstet jakken,
til tross for at den var uklanderlig ren.
Så lett de oppdaget de mørkeste sider
og så på hverandre med kritiske blikk.
Men slik har det vært fra de fjerneste tider,
og det er fremdeles alminnelig skikk.

Den ene er skjemmet i ansikt og skalle,
den andre kan hende på nakke og rygg,
og feil og skavanker er felles for alle,
og ingen kan være helt sikker og trygg.
Vi kjenner den gamle og velkjente sangen
at du ser på meg, eller jeg ser på deg.
Men oftest så titter vi bare på vrangen —
det rene og edle, det øyner vi ei.

På ryggen vi har våre egne skavanker.
Dem verner vi om som den dyreste skatt,
mens naboens feil vi omhyggelig sanker.
De ergrer oss grundig ved dag og ved natt.
Og splinten som finnes i andre folks øye,
den gjør oss så ondt mangen gang.
Men bjelken — den merker vi ikke så nøye,
for den er vår egen — og sjelden for lang.

Olaf Wiik.

Spre sol over livet

*Spre sol over livet for deg og for andre.
Vi går gjennom livet en eneste gang.
Strø roser for dem som på veien skal vandre.
Du vet den er ofte besværlig og trang.*

*Spre sol over livet for venner og kjære
som kanskje er tynget av mismot og tvil.
Rekk dem som har trykkende byrder å bære,
en hjelpende hånd og et varmende smil.*

*Spre sol over livet til hygge for andre.
La rykter og sladder gå øret forbi.
Det hjelper nok ikke å dømme og klandre.
Vi trenger til lys på vår farlige sti.*

*Spre sol over livet for dem som må klage.
Se bort fra din nestes forskjellige feil.
Glem sårende ord som kan stikke og nage.
La øynene stråle som sølvklare speil.*

*Spre sol over livet og flett deg et minne
av evighetsblomster — en strålende krans.
Og skjønne «forglem-mei-ei» kan du nok finne.
De lyser i sinnet med himmelblå glans.*

*Spre sol over livet for syke og trette —
for dem som i ensomhet går for seg selv.
Og glem ei de sultne som trenger til mette!
Vend sorgfulle øyne mot himmelens hvelv.*

*Spre sol over livet for gamle og unge —
for alle som trenger oppmuntring og trøst.
Tenn håp i de sinn som er mørke og tunge.
Guds sol er i strålende oppgang i øst.*

*Spre sol over livet i skyggenes verden.
Bak skyene funkler Guds evige hær!
Vi trenger til solskinn på pilegrimsferden.
Det demrer av dag i et rødgyltent skjær.*

Olaf Wiik